

Nečekaný dárek

„Udělal jsem ti dárek. Vem si ho, jestli chceš...“ ozvalo se za mnou, a když jsem se otočil, ležel přede mnou v otevřené dlaní náramek z dřevěných kuliček na gumičce. Super! Kluci ze třídy ho mají každý od své holky, jen já byl poslední, či ruku zdobí jen pár ubohých chlupů...“

Až sem to vypadá jako happy end filmu o nešťastném strádání pubertáka. Ve skutečnosti však ta ruka nabízející náramek nepatřila nádherné Petře Ondřejové ze scholy, na kterou mi často během mše bezděky zabloudí zrak ministranta.

Ta ruka patřila Josefce Vojtěchové, naší katechetce, které je přesně tolik let, jako oběma mým rodičům dohromady... „Já mám tyhle desátky růžence na zápěstí moc ráda a ráda je dělám i pro druhé, vem si!“ smějí se na mě laskavé oči a její nezištná radost z příležitosti obdarovat mě začíná být nakažlivá. Desátek je krásný a nakonec je jedno, od koho je.

Vybíhám z kostela. Prší. Čepici mám ještě v rukávu bundy, kam jsem si ji před mší schoval. Jak se tu nešťastnou čepici snažím za běhu vyrvat z rukávu ven, ucítím lehké trhnutí a pak sebou trhnu sám. A pořádně! Všude na ulici kolem v bahně rozbředlé břečky leží barevné kuličky mého nového

desátku... Do háje... Snažím se je v tom dešti všechny posbírat.

Jak je rychle navlékám zpátky na přetrženou gumičku, netuším, že to nejde, protože milá katechetka po navlečení všech korálků

gumičku natáhla, zavázala a konce ustrihla. Nenatažená gumička je tedy mnohem kratší než všechny korálky vedle sebe. Sotva se sehnou pro další korálek, jeden z kratouchkých

Foto: VTT Studio, mmpile – Dollarphotoclub

Štěpán Pospíšil

konců gumičky mi vyklouzne z prstů a desátek se opět rozuteče do bláta. Zmateným pobíháním po místě naneštěstí další a další korálky zašlapávám do bahna a má zoufalá snaha vrátit náramek do původního stavu končí tím, že špinavých kuliček je čím dál méně.

„Asi jsem tu gumičku špatně utáhla, vidí? Ona je mrška taková tenoučká...“ uslyším nad sebou soucitný hlas paní katechetky. „Já to roztrhl...“ řeknu bezradně a je mi tak trapně, když se před ní ještě shýbám pro zabláčený křížek, na kterém jsem celou dobu nevědomky stál. „Tak si vezmi tenhle,“ sáhne do kabelky, „líbí se mi nejvíce ze všech, které vyrábím...“ Podává mi ho s laskavým úsměvem bez sebemenší výtčity s radostí, že mě dnes mohla potěšit podruhé.

Ještě chvíli tam stojím v tom bahně s několika špinavými kuličkami a zabláčeným křížkem. Cítím se součástí lidstva, které dostalo od Boha ten největší dar, jediného Syna, to čisté dítě, které za pár let bolestně přibíli na kříž a zašlapali do bahna lidské špiny. V druhé ruce mám nový, krásný a čistý náramek a připadám si, jako by mě obdaroval sám Bůh – milosrdný Ježíš, který zvítězil nad vším bahnem a marností. Vždycky, když v lítosti vytahuji z toho bahna zbytky svého srdce, přichází ke mně ve svátosti smíření a se slovy „Vše tvořím nové“ mi podává srdce nové, čisté a krásnější.

Přijdou zebra s tučňákem k fotografii. Ten se na ně podívá a zeptá se: „Barevně, nebo černobíle?“

Ivan Neš

ŠÉF MINISTRANTŮ V BRNĚNSKÉ DIECÉZI

Draží kamarádi, dnes se setkáváme na stránkách našeho časopisu již se čtvrtým knězem v České republice, který má na starosti ministranty. Otec Václav je však oproti předchozím kněžím zkušený matador, neboť svou službu u ministrantů vykonává již 15 let. Těm nejstarším čtenářům bude jeho jméno povědomé, protože kdysi byl i jedním z autorů našeho časopisu.

Otče, jak jste se dostal ke službě ministrantům?

Bylo to v době, když jsem byl jáhnem na DCM v roce 1999–2000. Začal jsem

než jezdím na nějaké akce pro ministranty ve farnostech.

Jak jste pocítil povolání ke kněžství?

Bylo to v době, kdy jsem po vojně studoval teologické studium na Bigy v Brně. Boží volání přicházelo v tichosti srdce nějakou dobu, než jsem se nakonec rozhodl ho uposlechnout.

Ministroval jste jako malý kluk? Co pro Vás ministrování znamenalo?

Jako malý kluk jsem hodně ministroval. Byla to služba, kterou tenkrát vykonával skoro každý kluk, který chodil do kostela. Byla to pro mě kromě služby i jakási výsada.

Máte nějaký vtipný zážitek z ministrování?

Stalo se to mému spolubratrovi. Když byla adorace, dával nakonec požehnání. Čekal, že mu ministrant dá na ramena velum. Jak už delší dobu trvalo, že mu ho nedává, ohlédl se a velum měl položené na nohách.

Co byste řekl klukům, kterým se nechce ministrovat?

Buď je to baví a objeví v tom nějaký smysl, ale pokud v tom nevidí smysl a není nikdo, kdo by jim to ukázal a motivoval je, tak je to těžké.

Co Vás na Vaší službě kněze baví nejvíce a co nejmíň?

Napsal bych to asi tak, že radost mám z toho, když se daří dobrá spolupráce a hezké vztahy s lidmi.

Radost nemám z toho, jak někteří lidé jsou schopni někdy nehezky mluvit o kněžích.

Otče Václave, děkujeme Vám za Vás čas strávený nad naším rozhovorem a přežeme Vám vše potřebné k Vaší službě a hodně trpělivosti s ministrantskou čeládkou ;-)

Ptal se Jan Lukeš

Platí zpovědní tajemství vždy?

„Je pravdou, že když ve svátosti smíření kněz neudělí rozhřešení, nejedná se o platnou zpověď, a proto není vázán zpovědním tajemstvím?“

Štěpán, 17 let

Drahý Štěpáne, nejprve si řekněme, co tvoří svatou zpověď, aby byla celá – úplná. Ze strany kajícího příprava (zpytování svědomí a předsevzetí rozejít se s hříchem) ve zpovědi vyznání hříchů (stručně, leč úplně) a lítost. Zpovědník pak uděluje pokání (zadostiučinění, jež má kající vykonat) a rozhřešení. Pouze Bůh odpouští hříchy, proto se vyznáváme Bohu. Kněz je na místě božím prostředník a udělovatel svátosti odpuštění hříchů a smíření s Církví. Proto je vázán zpovědním tajemstvím – doslova svátostnou pečeti (sacramentum sigillum) jejíž prozrazení je pod trestem exkomunikace! Co je řečeno ve svaté zpovědi, je určeno Bohu.

A nyní odpověď. Úkolem kněze je vyslechnout hříchy, případným dotazem se ujistit o úplnosti vyznání, opravdovosti lítosti a předsevzetí kajícího. Pokud z rozhovoru vyplyne, že kající hříchy nevyznává či nelituje (nechce jich zanechat), kněz může rozhřešení odmítnout. Pak se opravdu nejedná o svátostnou zpověď (chybí podstatné části). I v tom případě však povinnost mlčenlivosti – povinnost zachovat tajemství (secretum) pro kněze zůstává.

Jinak bych se bál vyznávat hříchy. Vždyť co kdyby mi kněz nedal rozhřešení... a co se dozvěděl, použil proti mně? Bůh tak nejedná. Proto i kněz musí vždy mlčet a mnohdy trpět, jak o tom svědčí mučedníci zpovědního tajemství.

Svatý Jene Nepomucký, oroduj za nás a za zpovědníky!

otec Marek Miškovský

Pro hlubší studium: Katechismus Katolické Církve, 1440–1470, Kodex Kanonického Práva, kán. 959–991, 1388.

Příp. další dokumenty: Jan Pavel II, apoštolská exhortace Reconciliatio et poenitentia (2. 12. 1984), Direktář pro službu a život kněží (2013), 70–72.

Máš-li nějaký dotaz, napiš nám ho na e-mail: vrtak@tarsicius.cz

otec Václav Knotek
Narozen: 1969
Vysvěcen na kněze: 2000
Pověřen péčí o ministranty od roku: 2000
Působí ve farnosti: Rudíkov, Trnava a Benetice
Životní motto: Víra, naděje a láska.
Oblíbené jídlo: ryby
Oblíbená kniha: Citadela

v té době dělat nějaké akce pro ministranty a pak mě otec biskup pověřil touto službou.

Co všechno máte na starosti a co všechno se děje s ministranty ve vaší diecézi?

Mám na starosti tři farnosti. Pro ministranty dělám kurzy pro vedoucí ministrantů, diecézní ministrantskou pout' a případ-